

Taler, væsentligt synes at have været enige, er, at Lovens begrænsende Bestemmelser maaste i det Hele maa anses for at være for strenge. Det er dog i Almindelighed blevet erkjendt her i Salen, at man maatte ønske, at Loven indeholdt begrænsende Bestemmelser for Udøvelsen af Fiskeri, og jeg veed heller ikke, hvad en Fiskerilov egentlig skulde indeholde, naar den ikke skulde indeholde saadanne Bestemmelser, som, medens de gave den størst mulige Frihed til Udøvelse af Fiskeri, dog tillige værne om, at Fiskebestanden saavidt muligt blev vedligeholdt for Fremtiden i vore Farvande. Det ærede Medlem for Bræstø Amts 3die Valgkreds (Veth) opregnede en hel Mængde begrænsende Bestemmelser, som fandtes i Loven, og jeg maa antage, at han har anset dem allesammen for at være mindre hensigtsmæssige. Hvorvidt en Summer skal være 7, 8 eller 9 Tommer lang, inden den maa fiskes, er jo ganske vist Noget, som man kan have forskellige Meninger om, men at en Fiskerilov maa indeholde Bestemmelser, som begrænse Retten til Udøvelse af Fiskeriet indbyrdes mellem Fiskerne, saa at den ene ikke kommer den anden for nær, og at den maa indeholde Bestemmelser om de Redstaber, som maa bruges, samt om disse Redstabers Bestaafenhed, Massevide osv., er dog Noget, hvorom jeg tror, at Flertallet i denne Sal vil være enig med mig. Jeg tror, at saadanne Bestemmelser maa udgjøre en overordentlig væsentlig Del af et Lovforslag som dette, og sletter man dem ud, saa veed jeg egentlig ikke, hvad en Fiskerilov skal til. Jeg opfattede det ærede Medlem (Veth) ligesom ogsaa det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) saaledes, at det, som de egentlig talte mente, var, at vi ingen Fiskerilov behøvede; men det forekommer mig dog, at den Tanke mere og mere har paatrængt sig os i de senere Aar, at det var nødvendigt, at der blev givet en Lov paa dette Omraade, ialtfald for at komme til et bestemt Resultat i visse Henseender. — Der er een Ting, som oftere er bleven nævnt, og som det nok forekommer mig, at man har tillagt større Betydning, end den egentlig har, nemlig Spørgsmaalet om Jøstfattelien af en bestemt Grænde for vort Østerritorium. Regjeringen har været og har maattet være noget forsigtig i saa Henseende, thi naar der ikke bestaar bestemte internationale Regler, saa er det jo naturligt, at en lille Stat ikke uden Overenskomst med andre større Stater kan fastsætte Bestemmelser om, at der heller der begynder dens Østerritorium. En ganske anden Ting er det jo, at man uden Vanskelighed i Lovforslaget kan betegne denne Grænde, forsaavidt Ordningen af vore egne indre Forhold angaar. Med Hensyn til hele denne Sag kan man ogsaa nu gaa frem med noget større Sikkerhed end tidligere, idet der i Mellemtiden, siden jeg sidst havde den Ære at fremsætte et Lovforslag om Fiskeriet, paa flere Steder er taget Bestemmelse om Grændserne

for de paaagjældende Landes Østerritorium, saaledes navnlig i England, hvor Grændsen, saavidt det huffer, i 1878 er sat til 1 Sømil. Dersom det ønskes, kunde vi altsaa nu med større Sikkerhed angive Grændsen, som man i andre Lande har angivet at være den, der har været gjældende her i en Række af Aar, nemlig $\frac{3}{4}$ Sømil, men ialtfald er der jo ikke Noget til Hinder for at fastsætte en Grænde for dette Lovforslags Raaderum, forsaavidt angaar vort eget Fiskeri. Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds fremhævede først — og jeg tror, at der senere saaldt Ytringer fra andre ærede Medlemmer, som tydede paa, at de vare i Overensstemmelse med ham i saa Henseende — at vore Regler med Hensyn til Udøvelsen af Fiskeri vare for strenge, navnlig da det absolute Forbud imod Benyttelsen af Bundslæbevaad, og noget lignende blev ogsaa antydet af den sidste ærede Taler. Det ærede Medlem for Ribe Amt mente, at paa Havet maatte man ialtfald kunne tillæde Benyttelsen af saadanne Redstaber, idet han sagde, at der kunde de ikke gjøre saa megen Skade, da Fiskerognen ikke fandtes paa Bunden, hvor dette Redskab anvendtes, men derimod paa Overfladen af Vandet. Dette skal jeg lade staa hen. Det er nok muligt, at en Del og maaste ogsaa den største Del af Fiskerognen ikke synker tilbunds og lægger sig der, men derimod flyder omkring i Vandet høiere oppe eller længere nede. Dette, at man fremhæver, at disse Bundslæbevaad ere skadelige, fordi de ødelægge Rognen, er jo imidlertid kun den ene Side af Sagen. Jeg tror nu, at enten Rognen befinder sig høiere oppe eller længere nede i Vandet, vil dog en væsentlig Del deraf gaa tilspilde, naar de stærke Bundslæbevaad anvendes; men Grunden, hvorfor man ikke har havt stor Betænkning ved at forbyde disse store Redstaber paa vort Østerritorium — og det er jo da nærmest Vesterhavet, som der er Tale om — er den, at de kun kunne bruges paa Dybder fra 4 indtil 20 Favne Vand. Paa andre Dybder kunne de ikke let finde Anvendelse, og de ville altsaa i Reglen være mest anvendelige paa saadanne Steder, som ligge udenfor vort Østerritorium. Men at de ville affæd komme Skade, dersom de skulle anvendes inde paa mere grundt Vand, derom har der ikke været Tvivl imellem de dels praktisk kyndige og dels videnskabelig dannede Mænd, som hidtil have beskaffet sig med denne Sag. De ville forstyrre Fiskeynglen i dens Udvikling, de ville forstyrre den Blads, hvor Fiskeynglen bor, og hvor den udvikler sig i sin indre Tilstand, og de ville sjerne de Dyr, som tjene til Næring for de mindre Fisk, der fiskes med mindre Redstaber. Denne Fiskebestand vil ikke kunne tilstede, naar der ikke paa Bunden af Vandet findes den Grøde, hvori der opholder sig saadanne Dyr, som kunne tjene til dens Næring, og det er saaledes af Hensyn til de mindre Fiskere, hvis Redstaber ere